

SEATTLE'I EESTLASTE TEATED

No. 414

Mai-Juuni 2010

Kuldpulm: Walter ja Olga Kistler

Enid Vercamer

30. aprillil 2010 pühitsesid Walter ja Olga Kistler (sündinud Ritso), kauaaegsed Redmondi elanikud, kuldpulma Las Vegases oma sõprade seas. Proua Kistler on pärit Eestist, kus lõpetas Tartu Ülikooli arstiteaduskonna (MD) silmaarstina ja töötas TÕ Silmakliinikus. 1944.a septembris siirdus ta Saksamaale ning sealt 1949. a. Buffalosse USA-s. Hr. Kistler on pärit Shveitsist, kus õppis ülikoolis füüsikuks, sealt siirdus ta USA-sse, kus täiendas end Pennsylvania Ülikoolis.

Walter ja Olga tutvusid Buffalos aastal 1958 ja abiellusid 1960. Aastal. Walter Kistler asutas 1954.a. firma Kistler Instruments. Olga Kistler töötas silmaarstina. 1970. Aastal asuti elama Washingtoni osariiki, Redmondi, kus hr. Kistler peale Kistler instruments firma müüki idarannikul, koos partneriga siin uue firma Kistler-Morse asutas (samuti instrumentide firma).

Eesti taasvabanedes asutasid Kistlerid Kistler-Ritso nimelise sihtasutuse ja tegid suurannetuse Tallinnasse rajatava Okupatsioonide Muuseumi ehitamiseks, millega ühenduses käidi mitmeid kordi Eestis. „Foundation for the Future“ on Hr.Kistleri poolt asutatud ja finantseeritud fond, mis annab igal aastal ühele erikomitee poolt valitud teadlasele preemia tema saavutuste eest tuleviku abistamiseks ja inimkonna probleemide lahendamiseks. Samuti on perekond Kistlerid ühed suurannetajad filmi „Laulev Revolutsioon“ tootmiseks.

Kistlerite abielust on võrsunud tütar Sylvia kes on abielus Andrew Thompsoniga. Nad elavad oma viie lapsega Californias.

Seattle'i Eestlaskonna parimad õnnesoovid väga edukale abielupaarile ja olgu neil veel palju ühiseid ja ilusaid aastaid tulevikus!

JAANIÖÖL

on sõnajalad õites,
metsa all kus
kõrge kõrge hein...
Ütle, kus ma rada
teha tohin,
igal pool on noor
ja õitsev hein...

Hando Runnel

Seattle'i Jaanituli toimub **26.juunil 2010** Sammamishi maalilise järve kaldal. Tulge Jaanikule! Lisainfo lk.11.

Seattle'i Emadepäeva aktus 9. Mail 2010

Merit Oviir

Traditsiooniliselt pühitseb Seattle'i Eesti Selts Läti majas iga aasta teisel Mai kuu pühapäeval Emadepäeva. Tuleb kurbusega tõdeda, et sageli ei ole see just kõige arvukama osavõtuga üritus, ning arusaadavalt – meelsasti veedetakse aega pere ringis.

Vaatamata kaunile ilmale oli sel aastal meeldivalt palju inimesi siiski leidnud tee Läti majja Emadepäeva kontserdile. Taas oli laual rikkalikult kaasa toodud suupisteteid ning aktus sai alata nagu planeeritud.

Tava kohaselt toodi sisse lipud ning lauldi hümn. Kõiki kohalviibijaid tervitas SES Esinaine Kristi Urv-Wong ning avasõnale järgnes Seattle'i Eesti Segakoori etteaste Andrew Schmidt juhatusel. Andrew juhatas esinemise sisse hijuti omandatud eesti keeles – kummardus temale siinkohal – teadupoolest on Eesti keel väga keerulise grammatikaga ning raske õppida. Hämmastav, mida huvi Eesti koorimuusika vastu endaga kaasa toob! Lauljad olid ette valmistanud põneva repertuaariga võrdlemisi põhjaliku etteaste. Arusaadavalt oli see üks viimaseid esinemisi sel hooajal enne kui minnakse suve puhkusele ning aktus Läti majas andis hea võimaluse möödunud aasta kenasti kokku võtta.

Koori etteaste järel sai sõna pr. Elga Mihkelson, kes kõneles emadepäeva tähistamise traditsioonist ning kuidas see tava üldse alguse sai. Taas kord oli ta valinud mõned luuletused külalistega jagamiseks.

Seejärel astusid üles Seattle'i Eesti rahvatantsijad. Esitati mõned tantsud ning esinemine kulmineerus emadele pühendatud valsiga, kus kõigil kohalviibijail oli võimalus emasid või vanaemasid tantsule paluda. Tantsugruppi juhatas Caroli Herrick, kelle juhtimisel saab ka meie tantsijatele kaasa elamda Folklife Festivalil.

Aktuse lõpetuseks lauldi Eesti hümn ning lasti hea maitsta kaasa toodud suupistetel. Suhtlemist ning

jutuajamist jätkus veel paariks tunniks pärast aktuse ametliku osa lõppemist.

Suur tänu kõigile, kes leidsid tee Läti majja sellisel soojal ja päikeselisel päeval – tänud nii korraldajatele kui lihtsalt osavõtjatele. Seniks kuni on publikut, on ka esinejaid - ning Emadepäeva pühitsemise traditsioon Seattle'is saab jätkuda aastast aastasse.

Margus Rumbergi fotod

“Tuhandest Tuulest“ tantsis Seattle'i Keskraamatukogus koos pealtvaatajatega Kaerajaani

Tiina Oviir

Juba kuuendat aastat korraldas Seattle'i Keskraamatukogu “Baltic Rites” nimelist festivali. Kevadisele ärkamisele pühendatud üritus toimus 27. märtsil pakkudes linnaelanikele võimalust kaasa elada Seattle'i piirkonna eesti, läti ja leedu rahvatantsijate esinemisele. Peale tantsukeeles edasiantud rahvuslikule omapärale tutvustas lühike rikkaliku pildimaterjaliga slaidiprogramm vaatajaile iga riigi tähtsamaid fakte, loodust ja arhitektuuri. Seattle'i Eesti rahvatantsugrupi “Tuhandest Tuulest” tantsijad nautisid järjekorset võimalust eesti tantsu tutvustada ja lisaks kutsuti auditooriumi täis rahvast ühisele kaerajaanimesele.

Eesti rahvatantsijad juhatasid tänavuse festivali sisse 2009.a. Eesti üldtantsupeo repertuaarist pärit tantsuga Kalamees (koreograaf Maie Orav). Aastapikkune harjutamine Seattle'is ja päevapikkused tantsupeo proovid Eestis enne tantsupidu, on selle tantsu

Margus Veanes Jr'I foto

Tantsumees Koit emme Caroliga. Enno Priidiku foto

küll osalistele niivõrd luudesse ja lihastesse lihvinud, et sellega saaks me une pealt ka hakkama. Esitusele tulid veel Ingliska, Killadi-Kolladi (Salme Valgemäe), Jaanipäev (Caroli Leiman), Tõmba Jüri, Kaerajaan ja lõputantsuks muidu-gi meie armastatud Tuljak (Anna Raudkats).

Arvestades Eestis käimasoleva kaerajaanimise kam-paaniaga "Kaerajaan Euroopasse" ei saanud me ei

üle ega ümber ilma, et oleks tantsu linnarahvale tutvustanud. Meie tantsurühma noorimad liikmed, Koit Herrick (2.a.), Dylan Combel (3.a.), Angelina (5.a.) ja Isabella Abolrous (7.a.) juhatasid oma lustilise hüplemisega sisse kaerajaani esimesed taktid ja said koheselt pealtvaatajate lemmiku-teks Järgnevalt oli vaatajail tantsuõpetaja Caroli Leimani juhatamisel võimalus meiega koos tants läbi tantsida. Seattle Raamatukogus olid vaatajad tribüünidel, aga see ei seganud kaerajaanimist. Nimelt on tuntud Eesti rahva-tantsujuhid Kalev Järvala ja Erika Põlendik soveldanud kaerajaaniversiooni just tribüünidel tantsimiseks ja umbes kakssada pealtvaatajat tegi suure lustiga kehaviibutused ja käteplaksud kaasa.

Raamatukogus tantsitud tribüünikaerajaanist saab youtube vahendusel osa siit: <http://www.youtube.com/watch?v=jW9HrwR3L4o>

"Tuhandest Tuulest" veebilehel saate lugeda meie tantsurühma kohta ja vaadata pilte ning videosid meie esinemistest: <http://sites.google.com/site/seattleeesti/>

"Tuhandest Tuulest" harjutab pühapäeva õhtuti kell 5-7PM Rootsi Kultuurikeskuses (Swedish Cultural Center) - tule ja tantsi koos meiega! Tantsuansambel teeb järjekordse etteaste Seattle'i linnarahvale Folklife festivalil. Ootame kõiki huvilisi oma

tantsudele kaasa elama esmaspäeval, 31.mai kell 18.00, koht: International Stage, Seattle Center.

Angelina, Isabella ja Dylan etenduseks valmistumas.

Enno Priidiku foto

Elga Mihkelsoni kõne Eesti Vabariigi 92. Aastapäeva Aktusel

Kodumaa ajakirjanduses avaldatakse arvamusartikleid mineviku mõjust olevikule. Muu hulgas juhitakse ka tähelepanu sellele, et pole enam palju ninimesi järel, kes mäletavad eelmise vabariigi aega.

Seattle'i eestlasperes on sama olukord. Ikka vähemaks jääb nende arv, kes elasid kaasa meie eesti ühiskonna organiseerimisele ja algaastate tegevusele.

Eesti iseseisvuse 92. Aastapäeval olen Teile ja kodumaale tervituseks valinud Bernard Kangro luuletuse „Me läheme koju“. See luuletus on loodud 1954. aastal, mil olime juba kohanenud paratamatu pagulaspõlvega. Seljataga oli kodumaalt lahkumisvalu, põgenemise raskused ja hädaohud ja suur pettumus, et Eesti iseseisvust ei taastatud.

Tundsiime sügavat koduigatsust, aga sinna minna ei saanud meist keegi. Seda võisime teha ainult unistustes ja uenägudes.

Mul on hea meel, et Bernard Kangro on need koju tagasimineku soovunelmad jäädvustanud ja et ma saan täna neid koos teiega meenutada.

Me lähme koju

Bernard Kangro

1

Kuule, kes kõnnib ümber me maja,
sammudes krigiseb lund,
koputab vastu seinu ja aknaid
keskööse, keset und?

Pr. Elga Mihkelson. M.Rumbergi foto

Küünlakuu tuisud, rahutud tuuled
tulevad ei tea kust.

Tasa! Nüüd puudutas kellegi käsi
suletud kambriust.

Sammude kajast, hüüdeist ja laulust
tuba on tulvil peagi,
metsade kohinast, lippude laginast...
Ise, ah enam ei teagi.

Pärani pahvatab umblukus hoitud
unenäo sinine värav –
üle su pagulasööde astub
hommik nii kirkalt särav.

2

Me lähme koju varasuvel,
kui lõhnab ristik, õitseb jaanilill,
kui karjalapse huulil kõrrepill,
ei ole vaikinud veel,
kui südasuvi alles teel.
Meid vastu võtab selge avar laotus,
kus pilved nagu hiiglamäed.
On kadunud kõik, mis seni vaevas.
On avali me julged käed
ja avali on taevas.

Me lähme koju pööripäeva eel.
Ja pööripäev on meie endi põues.
On juba seljataga leeritule lõkkes.
Las tuuled lõõtsutavad! Nüüd vabisevas kõues
saab nooreks maa ja varisevad tõkkes,
mis püsinud veel.

3

Me lähme koju südasuvel,
kui juulipäike heldel käel
pääd loova rukki lõhna kallab

ju üle kodunurme, üle kogu maa,
kui seisab suvituules kodumäel –
pää ümber vanik kuldsest läikest –
kaks inimest,
kel pihud täis on õnnistavat päikest.

Kui hiiglavärav avanemas silme ees:
rand kerkib vaikes peegelselges vees.

Sääl seisab maja kõrval tuttav maja.
Kõik aknad kutsuvalt on valla,
kõik kallid sõbrad, vanad kaimud reas.
Pea oled alatiseks nende seas.
Kui kauge kaja
veel möödunu su meelest läbi libiseb,
kui valmiv rukkipää su sõrmis ribiseb.

4

Me lähme koju hilissuvel,
kui meri koduläve ees on tüün
ja raage nagu õhtu poole kalduv päev.
Läheb üle kingu rodu viljaaunu,
suu pungil, ahmib saaki ablas küün
ja laste peod täis valminud hernekaunu.

Me lähme koju hilissuvel
ja joome tühjaks rõõmu ääretasa kruusi.

Me teame, et see meie viimane sõõm,
kuid seda täielikum on me rõõm.
Pea seisab sügis nurmel, vikat pihus.
On kuldne suvi juba mööda rutanud.
Ka meie endi aeg on lõpul,
ka meie töö on kokku seotud vihus.

Veel õhtupäikeses kumab nurmenõlv.
Ja uuel kevadel me vabal maal
uut seemet mulda viskab vastne põlv.

Ajarännak Elga Mihkelsoniga

Pille Mändla

Lustlik Elga avab krapsakalt ukse ja kutsub mind oma hubasesse koju Seattle'is. Elutoas tunnen ära mitmed toalilled, mida oma lapsepõlvkodust mäletan... Vaatan pisut ringi, seintel on pildid eesti rahvariideis noorikutest, kaunid nikerdatud puidust seinataldrikud, Evald Okase Tallinna tornid... Elga kostab minu uudistava pilgu peale, et tema sõbrad ütlevad ikka: "You can take Elga out of Estonia, but you cannot take Estonia out of Elga".

Lepime kokku, et laseme mõtetel vabalt lennata. Kutsume Teidki põgusale rännakule...

Milline on Sinu Eesti?

See on kindlasti loodus, vanematekodu, koolipõlv, Tartu Ülikool. Eesti periood oli mu elus küll lühike, aga just kõige armsamad mälestused tulevad Eestist.

Elasime Tallinnas, aga suved veetsin Viljandimaal vanaema talus. Armastan loodust. Meenuvad suved maal. Silkasime edasi-tagasi lehmade söödakasti peal joosta. Sõnikuvedu mäletan. Töömehed olla naernud, et kui linna-tüdruk teeb käed sõnnikuseks, siis tuleb need vist pärast ära visata... Laupäevaõhtul tehti aidapõrand puhtaks simmani pidamiseks... Maaelu oli lihtne ja looduslähedane. Tädi tõi kord põlle sees siili näha, siil on mulle siiaani armsaks jäänud.

Kodust ja vanematest sain kaasa kindlustunde, et mu vanemad armastavad mind. Tunde, et minu elu on neile väga tähtis. Lapsena võtsin seda enesestmõistetavana, nüüd tagasi mõeldes on see kõige olulisem, mida kodust kaasa sain. Näiteks siin saadavad vanemad lapsi igal õhtul magama "I love you" saatel, minu ema- isa pole kunagi neid sõnu tarvitanud, aga ma tundsin, et nad armastavad mind põhjatult, kõik omad soovid jäid neil tahaplaanile, laste heaolu oli olulisem. Me ei olnud rikkad, aga puudust ei olnud meil ka kunagi. Suuremaks saades nägin muidugi ka nende vigu, aga ma armastasin neid sellepärast, et nad mind armastasid.

Gümnaasiumi lõpus olin ma üldse kõige targem inimene! Ma pole kunagi varem ega hiljem oma elus nii tark olnud...

Ma sain Eestist hea hariduse. Kogu elu olen tundnud tänuvõlga Eestile oma hariduse eest. Ka minu abikaasa Sulev oli poliitiliselt väga aktiivne, pühendasime oma elu Eestile. See oli armastuse ja tänu võlg oma kodumaa vastu.

Millest unistad?

Kodumaast.

Aga mida vanemaks saad seda kitsamaks jäävad unistuste ringid. Elu koosneb justkui ringidest, kui oled noor on ringid laiad ja hoogsad, kui jääd vanemaks, jäävad ringid kitsamaks...

Tegemised jäävad aeglasemaks. Nad on teinud iga tunni palju lühemaks, ikka on päevas 24 tundi, aga nad on palju lühemad. Loodan, et tervist jätkub ja et ma ei jää elust päris eemale...

Ma pole Eestis kordagi tagasi käinud. Tahan hoida oma mälestusi. Sugulased räägivad, et vanaema talu on kadunud, seal oli kolhoos... Kõik tuttavad, kes mind isiklikult tundsid on juba igavikuteel. Tahaks olla seal, aga kardan oma mälestusi haavata.

Mäletan, et noorena Tallinnas armastasin käia sadamas istumas ja laevu vaatamas, et kust nad küll tulevad ja kuhu nad siit siis lähevad. Noorel inimesed on ikka kauge igatsus – seal ma siis istusin ja unistasin kaugeist maadest. Ja nüüd tahan sinna kai peale tagasi.

Sinu imekaunist eesti keelt imetleme me kõik, Sinu luulehuvi on ka kõigile ilmne, kuidas on Sul õnnestunud oma emakeelt nii puhtana hoida läbi pikkade aastatekümnete?

Armastan seda keelt ja maad. Armastus on sügav tunne ja ma olen nii uhke, et ma olen eestlane, seda ei saa teaduslikult seletada... Keeleanne on ikka talent. Keeled olid mu lemmikõppeaine. Käisin Tallinna Tütarlaste Kommertsikoolis, olin juba tol ajal hea kirjandite kirjutaja. Olen siiaani tänulik oma koolile, õppida oli raske, aga saime väga hea hariduse.

Hiljem Tartu Ülikoolis õppisin germaani keeli - inglise ja saksa keele õpetajaks.

Luulest olen vaid vemmälvärsi juurde jäänud. Aga ma loen luulet enda lõbustamiseks. Luule on väga kaasa haarav. Olen luuletusi lapsest saadik armastanud. Mäletan, et kord pidin lapsena raadios onu Moori lastetunnis Vabariigi aastapäeva puhul luuletust lugema. Ema oli mind üles ehtinud, mul oli ilus kleit ja suur valge tutt peas ja luuletus hästi pähe õpitud. Aga mikrofon oli kõrge ja pidin tooli peale astuma, et luuletust lugeda. Kogu esinemisest mäletangi ainult seda, et kartsin hirmsasti sealt tooli pealt maha kukkuda.

Kas Eesti tulevikule mõtled?

Alalõpmata. Ma usun Eesti tulevikku.

Ajalugu on küll selline asi, et võitjad kirjutavad... Kui süvened telgitagustesse, siis tekib hirm, taevas teab, kellel siis õigus on. Ma vist ei usu, et Ameerika ainult

Eesti pärast sõtta läheb, aga ega Ameerika pole ka mingi idealistide paik, igal maal on omad idealistid, omakasu tagaajajad, võimu ihaldajad. Uskuda, et Venemaa on loobunud ideest Balti territooriume omada on raske.

Sa oled Seattle'is alati agar eesti asja ajaja olnud, olid Seattle'i Eestlaste Seltsi asutava kogu liige 1953 aastal, oled olnud SESi Naisringi esinaine mitmel korral, tänase päevani oled alati kõnet pidamas meie ametlikel koosviibimistel...

Eestlased on suured organiseerijad. Igal pool loovad oma väikse Eesti. Teise maailmasõja ajal, kui Saksamaale jõudsimel, hakkasime kohe eestlasi üles otsima ja mina organiseerisin rongi koosseisu millega meid Augsburgi toimetati. Saksamaale pääsedes tuli meil palju selgitustööd teha ameeriklastele, kes tahtsid meid kodumaale tagasi saata, neile tuli palju selgitustööd teha, et meie maa on okupeeritud ja et me ei lähe mingi hinna eest venelaste kätte tagasi. Nii me siis otsisimegi Saksamaal ameeriklastele kuuluvat territooriumi, kuhu saaksime oma laagri rajada (DPC-Displaced Persons Camp). Nii leidsime Augsburgi. Aga kui me oma lahtistest platformidest koosneva rongiga pärast nädalapikkust reisi kohale jõudsimel, nägime Augsburgi laagri värvavas vene mundrites valvureid. Me keeldusime rongist maha minemast, hirm oli suur, et satume jälle venelaste kätte... Me kõik olime juba näinud 41. aasta küüditamist.

Augsburgis elasime endistes Messerschmidti tööliste elamutes. Kui räpaste barakkide puhtaks küürimisega ühele poole saime, hakkasime kohe elu organiseerima, avasime eesti kooli lastele ja panime käima seltsielu. Meie laager oli nagu riik riigis. Mina olin tolles koolis inglise keele õpetaja ja töötasin palju ka tõlgina ja Punase Risti heaks. Punase Risti kaudu leidsin Augsburgis olles üles ka oma abikaasa, kes oli ameeriklaste kätte sõjavangi sattunud.

Ameeriklased intervjuerisid meid pidevalt ja minul tuli kogu aeg tõlkida. Vilumusega sain juba ajapikku aru, milised kriteeriumid neil on inimeste vastuvõtuks. Kuna ameeriklased ju eesti keelt ei osanud, siis püüdsin ikka nii kasulikult tõlkida, kui võimalik... Eriti keeruline oli meestega, kes olid sõjaväes olnud, Ameeriklastel olid ilmselgelt teatud daatumid mille järgi nad sõduriteks olnud põgenikke hindasid. Kõiki kahjuks ei õnnestunud DP laagrisse aidata. Aga juba hiljem Ameerikas olles korjasime siin raha ja saatsime Saksamaale endiste sõjaveteranidele hooldekodu ehitamiseks.

Esimesena hakkas põgenikke vastu võtma Austraalia, siis Kanada ja siis USA. Kongress kinnitas põgenikke vastuvõtmise akti ja nii sai suur hulk meist siia tulla. Valikukriteeriumid põgenikele olid ranged, tervislikust kontrollist ei pääsenud paljud läbi, isegi perekonnad said lahutatud... Samuti pöörati suurt tähelepanu poliitilisele tagapõhjale...

Ameerikasse tulekuks pidi igal perel olema sponsor, kes garanteeris nende vastuvõtu ja elukoha. Paljud eestlastest tulid kirikute kutsel. Mind sponsoreeris üks Ameerika pastor-kolonel, kellega tutvusin Saksamaal jutlusi tõlkides. Tema pere kutsus mind koduõpetajaks. Nemad olid parajasti Fort Lawtonis, seepärast sattusingi Läänekaldale.

Ameerikasse jõudsimel Suleviga 14. mail 1950. Olime esimese kuu aega idakaldal, oma eesti tuttavate pool, sest enamus meist läks idakaldale. Kuu aega elasime oma sponsorite juures ja siis leidis Sulev omale töö õunakasvanduses ja mina sain töökoha pankas. Nii algas meie elu Ameerikas.

Mis on õnn?

Palju asju ... väike kutsikas sooja ninaga! Olen jonnakas põgenik, olen kogu aeg õnnelik, et hing sees ning et ma ei ole pidanud oma elus liiga palju tegelema vastumeelsete asjadega.

Kui ameerika laev Bremerhavenisse tuli, ootasime oma järjekorda, et laevale saada. Inimesed kogunesid mitmeid päevi varem sadamasse, et laeva lahkumiseks valmis olla. Paar päeva enne väljumist tuldi vabatahtlikke abitöölisi laevale värbama. Abikaasa Sulev läks kööki abitööliseks, mina laeva hospitali tõlgiks. Mäletan sealt üht väikest leedu poissi, kes istus oma hospitalisärgis voodi serval ja kordas saksa keeles vahetpidamata "Ma tahan oma pükse"... Inglise kanalist läbi minnes jäid kõik merehaigeks... Kõige suurem ahastus mu elus oli siis, kui laev Bremerhaveni sadamast lahkus, ja musta vee riba laeva ja kai vahel aina laiemaks läks. Sinnamaani olime justkui ikka kodus, Euroopas. Aga siis tundsin, et mind on lahti rebitud mu kodust ja vanematest.

Augsburgis olles lootsime kõik, et see on ajutine lahusolek kodumaast, et kohe kui rahu sõlmitakse, saame tagasi koju minna, aga kui Jalta tippkohtumine oli ära olnud sai selgeks, et tagasiteed ei ole.

Aga mul on elus palju õnne olnud. Õnn on äratundmine pärast rasket läbielamist, mil oled katsumuse juba läbi teinud; siis tunned, et see oli õnn, et Sinuga nii juhtus, sest Sa õppisid sellest kogemusest midagi.

Põgenesime ju palju. Öösiti olid tihti unenäod, et jäin venelaste kätte. Aga mul oli alati õnne. Eestist põgenemisel ootas ka viimase hetkeni, Eestist enam laeva peale saada ei õnnestunudki, hakkasime siis Pärnust Lätti minema, seal aga jäime venelaste piiramisrõngasse -Tukumi kotti. Lõpuks õnnestus saksa armeel läbi murda ja kahuritoru peal reisisid pääsesin lõpuks Liibavi linna, kust laev Saksamaale põgenikke viis (Sept, 1944).

Praegu on õnn see, kui saatus pole kuri ja annab mulle hea tervise. Kui saatus röövib iseseisvuse, siis see saab raske olema, ma olen nii harjunud kõike ikka ise tegema.

Aitäh ja head tervist, Elga!

Teeme Ära!

Merit Oviir

“Teeme Ära” kampaania on kahe sõbra algatatud mõte, mis sündis 2007.

aastal. Sõpradele Toomas Trapidole ning Rainer Nõlvakule oli pinnuks silmas hoolimatu prügi ladustamine Eestimaa looduses. Kui Toomas naases Lapimaa reisilt, oli kontrast looduse korrashoiust eriti selgelt tajutav ning soov midagi ära teha, et olukorda Eestimaa looduses muuta, väga suur. Kuigi Toomas arvas, et peaks seadma eesmärgi lähima viie aasta peale, siis Rainer arvas, et nii kaua ei saa oodata ning tuleks ikka kohe kiirelt midagi ära teha. Kaasmaalastest ja ümbritsevast loodusest hoolivad mehed leidsid idee algatades koheselt palju toetajaid ning tänu eelnevale töökogemusele Eestimaa Looduse Fondis oli kerge leida kontaktisikuid, kelle poole oma värske ideega pöörduda, et mõte kindlalt teostust leiaks.

Plaan oli korraldada suured koristustalgud, et Eestimaa puhtaks teha. Suurele ettevõtmisele oli vaja teha ka korralik eeltöö. Võeti ühendust kohalike omavalitsustega ning asuti kaardistama illegaalseid prügi ladustamise paikasisid üle Eesti. Lisaks tuli organiseerida ja planeerida prügi vedu, sorteerimine ning ka nõuetekohane käitlemine.

Kogu üritus oli planeeritud siiski vabatahtlike tööjõule. Et aga vajalik inimeste hulk kokku saada, viidi läbi planeeritavat ettevõtmist tutvustavad reklaami kampaaniad ning infot levitati läbi mitmete meedia kanalite. Koristuspäeval olid tööl umbes 10-15 liikmelised koristusgrupid koos grupijuhtidega, kes hoolitsesid sujuva tööpäeva laabumise eest.

“Teeme Ära” projekt toimus esmakordselt 2008. aasta 3. Mail ning osutus ülipopulaarseks. Kokku puhastas Eestimaad üle 50 000 inimese. Kogutud prügi hunnikuid eemaldati nii enne 3.maid kui ka mitu nädalat hiljem. Tänutäheks kõigile usinatele ja tööd mitte pelgavatele Eestimaalastele toimusid tänukontserdid suuremates linnades – Tallinnas, Tartus ning Narvas.

Lennukas idee aga ei piirdunud ainult Eestiga. Peagi levis sõna vahvast ettevõtmisest meie naaberriikidesse ning mujale Euroopasse. Täna on oma riigis koristuskampaaniaid korraldanud Läti, Leedu, Sloveenia, Portugal, Rumeenia, Ukraina ning koguni ka India. Kõikidele huvitatutele on loodud lisaks eestikeelsele veebilehele www.teemeara.ee ka inglise keelne veebileht www.letsdoit.org kuhu on postitatud üleskutse kogu maailma riikidele illegaalset prügi koristada, kaardistada

ettevõtmised ning jagada kogemusi.

Samuti on 2008. aasta kampaania saanud Eestis iga-aastaseks ettevõtmiseks ning erinevaid talguid korraldatakse üle kogu riigi. Ehk küll mitte nii ulatuslikult ja suurelt kui toona, kuid inspiratsiooni, pealehakkamist ning usku heasse teosse süstis tollane “Teeme Ära” koristuskampaania rohkem kui küllaga.

Käesoleval aastal olid ülekaalus taas heakorratööd, külatalgud ja koristustalgud erinevates paikades üle Eesti. Küll puhastati ning korrastati parke, kalmistuid, monumente ning muid muinsuskaitse all olevaid paikasisid. Üle-Eestilisele “Teeme Ära” koristuskampaaniast osa võtma kogunes sel aastal üle 30 000 inimese. Vaatamata viletsale ilmale ning talgulisi kimbutanud vihmaagaratele tehti jällegi ära palju tööd ning mõnes paigas koguni rohkem kui oli planeeritud. Korraldajaid üllatas taas meeldiv lõpptulemus, kus grupijuhid omal käel oskuslikult tekkinud probleemidele lahendusi suutsid leida ning töö kulges sujuvalt. Samuti mõlgutati mõtteid selle üle, et kui palju inimesi oleks õnnestunud veel päikeselise ilma korral toast välja meelitada Eestimaad puhastama.

Ka siin Seattle'i eestlaste hulgas kerkis mõte midagi sel kevadel “ära teha”, kahjuks aga jäi see siiski vaid idee tasandile. Küll aga võiks juba järgmisel kevadel midagi tõsiselt ette võtta. Võib teha midagi Seattle'i Eesti kogukonna hüvanguks või ehk Balti õppetooli kaasata ja midagi kasulikku ära teha. Kõik ideed on teretulnud ning ei pea ju piirduma vaid koristustöödega! Kui tekib hea mõte, siis kindlasti leidub ka meie kogukonna hulgas energilisi ja ettevõtlikke inimesi, kellega koos ettevõtmist planeerida ning teoks teha. Tore oleks ju näidata “Teeme Ära” Eesti eestvedajatele, et ka seitsme maa ja mere taga nende lennukad ideed kanda kinnitavad ja teostust leiavad.

1.Mai - Tööraha püha ja nõidade öö

Merit Oviir

1.Mai on aastakümneid olnud teada tööraha pühana selle juurde kuuluvate paraadide ja pidustustega. Alguse sai 1. mai tähistamine Ameerikas Chicagos 1862. aastal. Ei läinud palju aega mööda, mil ka Euroopa riigid selle tava oma püade hulka arvasid. Eestis algas maipühade tähistamine Nõukogude võimu all olles ning oli oluliseks pühaks kogu riigis Teise maailmasõja järgsel ajal. Suure püha oluliseks osaks toona olid ka suurejoonelised pidustused paraadid ja rongkäikud orkestri muusika saatel, toimusid avalikud sõnavõttud, kõned ning kontserdid. Ennekõike

aga kasutati töölt vaba päeva kevadel kodu ja majapidamise korrastamiseks ning tehti lõket, et vabaneda üle talve kogunenud rämpsust.

Rahvakalendris tähistab 1. mai ka kevade algust ning on tuntud ka kui nõidade ja tarkade päev. Nimelt Volbripäeva tähistatakse 30. aprillil ning järgnevat öhtut ja ööd vastu 1. maid tähistatakse Volbriööna.

Kuigi algselt on Volbripäev oma nime saanud katoliku kiriku naispühaku Walburga järgi, sai volbripäeva tähistamine tänapäeval suurema hoo sisse alles 1980-ndatel aastatel, mil seda päeva hakati tähistama kõigi nõidade ja maagia päevana.

Tänapäeval aga liiguvad Volbripäeval inimesed ringi sageli kostümeeritult – küll nõidadena, küürakatena, kaltsus ja salkus tegelastena kui ka igasuguste fantaasiaküllaste elukatena. Tantsitakse, lauldakse ning sageli korraldatakse temaatilisi pidustusi ning koosviibimisi. Üheks lahutamatuks volbriöö osaks on lõkketuli, mis pidavat ka rahva uskumuse kohaselt kõike kurja eemale peletama.

Aastate jooksul on tavad ja traditsioonid veidi muutunud ning samuti erineb Volbriöö tähistamise traditsioon eri piirkondade lõikes. Ka pisikese Eesti piires on nõidade öö tähistamise kombes erinevad. Näiteks Tartus on läbi aastakümnete Volbriöö suureks pidustuseks üliõpilaskorporatsioonide hulgas. Traditsiooniliselt korraldati rongkäik läbi Tartu vanalinna Toomemäele, et tuntud akadeemikute kujude päid shampusega pesta. Peeti kõnesid, lauldi ning tehti lõket Kassitoomel. Vastu varahommikut liiguti Toomelt Supilinna ning Tähtverre. Samuti pakkus Volbriöö võimaluse kõigile huvitatutele tutvuda erinevate korporatsioonidega, sest sel ööl olid korporatsioonide ukсед avatud külalistele. Hommiku saabudes tavatseti minna Emajõe laevaga sõitma. Need traditsioonid on veidi siiski muutunud tänapäeval ning rongkäik liigub lippude ning orkestriga läbi linna ülikooli peahoone ette, kus sammaste vahel peab tervituseks kõne rektor. Kujude peade pesemine Toomemäel on liigutatud varasemale ajale ning toimub enne rongkäiku. Endiselt on korporatsioonide ukсед avatud kõigile külalistele, kuid igäüht siiski uudistama ei lasta - tingimuseks on, et siseneda tuleb ülikonnas ja lipsuga. Samuti on volbripidustustega liitunud ka rohkem naiskorporatsioone, mis on muutnud ürituse värvikamaks.

Tallinnas aga on Maipäev olnud olulise tähtsusega 16-18. sajandil, mil alati valiti maikuningas ja maikuninganna. Samuti toimusid pidustused ja karnevalid. Vanu traditsioone hoitakse elus ka kooliõpilaste hulgas, kus sageli korraldatakse maikrahvi ja –krahvinna valimisi.

Tuleb tunnistada, et noorema generatsiooni hulgas on kindlasti Volbriöö rohkem tuntud ning elevust tekitav kui mõnevõrra eakam töörahvapüha. Küll aga on kevadised koristustööd igas majapidamises vältimatuks osaks ning kui naabrit on väljas toimetamas näha, siis on lausa patu asi ka ise kauni päevaga tubaseid toimetusi jätkata. Vaatamata nõidade öö populaarsusele tõestab koristuskampaania “Teeme ära”, et töörahva püha traditsioon mai alguses ei ole kusagile kadunud ning toimib ilma Nõukogude aja suurte vabatahtlikult sunniviisiliste paraadide ja pidustusteta vaata, et isegi paremini.

<http://www.folklore.ee/Berta/tahtpaev-volbripaev.php>

Wikipedia

TOIMETAJA LAUALT

Kõigepealt, suur tänu kõigile, kes on saatnud meile tagasisidet ning ettepanekuid teemade kohta, mida kajastada! Tagasiside on hindamatu väärtusega ning annab

võimaluse muuta trükise veelgi paremaks! Siinkohal tooksime ära ka e-maili aadressi lisaks tavaposti aadressile, millele võib ka elektroonilisel teel küsimuste ja kommentaaridega pöörduda: merit.oviir@gmail.com

Tahaksime oma lugejaid informeerida uuenenud Seattle'i Eesti Seltsi veebilehest: www.seattleestoniansociety.org Kuigi veebileht on alles ehitamisel ning täieneb, tahame oma lugejaid informeerida, et sellelt veebiaadressilt leiab ka Seattle'i Eesti Teataja elektroonilise versiooni. Terve numbriga saab alla laadida PDF-failina ning praegu on üles riputatud kõik, 2010 aastal välja antud numbrid.

Ootame Teiepoolset aktiivset koostööd!

SET Meeskond

Merit Oviir

Pille Mändla

Margus Rumberg

Helina lood

Põrsa Pojad

Ove Roos

Algus SET eelmises numbris....

Anneli ruttas vabandades appi ja aitas sõbra ettevaatlikult jalgele, uurides kas kõik on korras. Kui see adrenaliinilaeng mõnekümne sekundi pärast mööduma hakkas ja mõlemad rahunesid, pöördusid nad oma endise plaani juurde tagasi. Anneli võttis sulust koti ja avas selle suu. Helina hakkas põrsaid vitsaga koti poole utsitama. Kogu lugu muidugi põrsastele ei meeldinud. Nad hakkasid küll ringi jooksuma, kuid mitte koti poole. Seega tuli naistel põrsaid taga ajada. Kogu see pull lõppes sellega, et põrsad tõstsid kisa taevani ja mõlemad proudad kukkusid uppi jäisel ja libedal põrandal. Nende soengud ja tualetid millega oldi õhtuks kõva vaeva nähtud, muutusid järkjärgult laudatalitajale vääriliseks. Vaesed proudad olid juba pea veerand tundi noorte kärssadega vaeva näinud kuni need lõpuks kotti said aetud. Daamidest olid selleks ajaks saanud juba parajad külamutid! Seda oli kuulda ka nende jutust!

Nüüd tuli tirida kott vanni ja see omakorda auto pagasiruumi. Naised võtsid auto juures mõlemast äärmisest sangast kinni ja tõstsid vanni pagasi servale, kuid nii õnnetult, et Helinal kadus taas kontsadel tasakaal ning ta järjekordselt istuli lendas, ja kott vannist koos põrsastega otse talle sülle! Ilm oli järjekordset tõrvasülitamist täis ja kõik ümbruskondne sai oma osa. Vaene Helina, tema kintsud, istmik ja sabakont olid juba piisavalt valusad, et elu põrguks teha. Kui lõpuks vann koos põrsastega auto pagasisse sai, lõi Helina luugi pauhti kinni, nõnda, et Anneli vaevalt jõudis käe luugi vahelt välja tõmmata. Helina kamandas Anneli vihaselt autosse ja istus ise ka salongi. Ta käivitas auto, pani käigu sisse ning hakkas tasapisi libedal lumel tee poole liikuma. Helina oli tubli ja väga kohusetundlik autojuht. Ta sõitis alati korralikult ja lubatud kiirusega. Seda isegi ilmastikuoludest hoolimata ja vahest oli tal siiras rõõm kui teed tühjad teistest liiklejatest. Mis sest, et auto imelikult aegajalt käitus ja roolikeeramisel üllatavad tagajärjed olid. Helina juhtis vahest autot isegi külg ees kui auto sedasi otsustas minna. Helina ei osanud mõeldagi, et midagi valesti oli ja lihtsalt keeras rooli kuni auto taas otse oli ja jätkas oma sõitu ja asjaajamisi. Ta elas väikeses linnas, kus enamus inimesi üksteist tundsid ja linna meeste imetlusel tema sõidujulguse osas polnud piire. Mehed omistasid talle ka auväärse hüüdnime - „Tormilind Liikluses”.

Täna oli õnneks sademeteta ilm ja küllaltki mahe

temperatuur. Nõnda nad seal sõitsid mõned kilomeetrid ruigamise saatel. Kui nad kohale jõudsid, siis sissesõidu tee oli sellise välimusega, et Anneli soovitas mitte riskida ja veidi edasi sõita ning otse üle kartulipõllu minna. Helina oli sellega nõus, kuna tal oli varem kinni jäämisega probleeme olnud ja välja pääsemine võttis hirmsasti aega. Helina nõustus aja kokkuhoiu mõttes üle põllu minema. Ta parkis auto tee ääres põllu servas. Taluni oli sealt vast umbes sada viiskümmend meetrit. Igatahes mitte palju. Kui ta auto pagasi luugi avas, vaatasid roosad ja rõõmsad põrsad neile otsa ja üritasid putket teha. Õnneks naised olid kärmad ja said põrsastel kõrvadest kinni ja suure ruigamise saatel suruti põrsad ilusti kotti tagasi. Põrsad olid kuidagi sõidu ajal kotisuu lahti saanud ja siis mööda pagasi ruumi ringi jooksnud ja paar loigukest ka teinud. Õnneks sõit kestis vähe aega ja põrsad ei jõudnud suuremat kahju teha. Helina sajatuste saatel vinnati vann autost maha otse lumehange. Naised sumasid ise järgi ja hakkasid talu poole sumpama läbi suhteliselt sügava lume. See oli ikka kentsakas pilt. Kaks soliidselt rõivastatud ja soengutega, kuigi sassis veidi ja natuke määndunud, daami sakutavad endi vahel vanni üle lumise põllu. Kusjuures üks neist aegajalt vibutab ja vehib vaba käega ja pidevalt valju häälega seletab midagi. Umbes põllu keskel vajub Anneli ühele põlvele lumme ja seega vann jääb järsult seisma. Seisak tirib Helinal sanga käest kui ta jätkab lumes edasi sumpamist. Koheselt pöörab ta end ümber ja karmilt uurib milleks selline peatus vajalik. Et kas ilma selleta ei saa. Vastust ootamata kahmab uuesti vanni sanga ja Anneli ettekäänetest hoolimata kamandab ta Annelit hoolsamini ette vaatama. Pärast kahte sammu edasi aga käib ta ise täies pikkuses kõhuli lume sisse. Anneli ei saa naeruturtsatust pidama ja kukub naerma hüüdes Helinale, et vaadaku ise ka paremini ette! Helina keerab pead, et lumi suust välja saada ja näha mis juhtus. Surub käed tormakalt enda alla ja ajab ennast põlvili. Ta nägu väljendab täielikku imestust, et kuidas selline asi võis juhtuda. Siis pöörab pea Anneli poole ja käratab, et miks ta vanemad oma põldu korras ei hoia. Vaat mis juhtub süütutele inimestele. Nii võib ju kondid murda! Ta toriseb ennast püsti ajades edasi ja mõlemad sikutavad vanni edasi. Ilma suuremate hädadeta jõuavad nad lõpuks hoovi juurde. Seal aga ootab neid ees uus takistus – võrkaed, mida nad enne tähele polnud pannud. Helina kohe uurima, et mismoodi nüüd siit edasi. Tema küll ei kavatse veel ronima hakata. Annelil on õnneks meeles, et kui maja tahapoole astuda siis seal peaks taga värav olema. Ehk saab selle lahti ja ta sumas lumes sinna poole kus värav peaks olema. Varsti ta pöörduski ümber ja hõikas rõõmsalt Helinale, et tulgu ka sinna, ta leidis värava.

Palju Õnne!

Mai

*Aavo Kalviste
Anna Mihkels
Eino Moks
Helju Hargrove
Hubert Kolde
Kent Shuey
Liisu Arrowsmith
Mai Case
Margus Rumberg
Marko Oviir
Taimi Lauba
Toomas Napa
Madis Eero Meyer*

Juuni

*Caroli Leiman
Colin Koit Herrick
Elga Mihkelson
Hella Pikre
Ilmar Kuljus
Leo Hannibal
Linnea Mihkels
Mark Muld
Olga Kistler
Piia Pretz
Rein Lätt
Richard Aroksaar
Victor Meiusi
Kaleva Liikane*

Südamlikud õnnesoovid Tiina Ritvalile ja Nick Meyerile poja

Madis Eero Meyeri (25. 05. 2010)

sünni puhul!

Südamlikud õnnesoovid Seattle'i eestlaste poolt lähevad teele

proua **HELLA PIKRELE**,
kes saab 26.juunil **104. aastaseks!**

Joseph Tibold 100 Years!

In April 2010 Joseph Tibold aka Apcsi celebrated his 100th birthday with family and friends. Apcsi may not be well known in Seattle Estonian community, but he has his special relationship with Estonia – he is Karl Täht's wife Eva's father. The birthday party for Joseph was organized as a surprise party with over 40 guests attending. It was an emotional event with slide show put together about Apcsi's life and delicious Hungarian food was served.

Joseph Tibold, was born on April 12th 1910 in Nogradveroce, Hungary. Prior to the Second World War, Apcsi graduated from Piarist Gymnazium in Vac in 1928, and entered Pazmany University in Budapest. After receiving his doctorate in Law, he represented a variety of small firms. Apcsi served in the Army Corps of Engineers and learned the tricks of building pontoon bridges and clearing roads as well as handling explosives and demolishing bridges or buildings.

His daughters Eva and Judith were born in 1941 and 1945 respectively.

In 1951 the Tibold family arrived in New York and in the summer of 1953 moved to Los Angeles where Joseph attended Pasadena City College and received a degree in accounting. In the years ahead, he worked at several companies ending as a Controller at Kely Pack, from which he retired in 1978.

In 1978 Joseph and Betty moved to Bellevue, Washington. Betty passed in 2004 and Apcsi resides in Kirkland, Washington.

It's a remarkable birthday to celebrate and Seattle Estonian Society is happy to send our late birthday wishes to Joseph wishing him many years yet to come!

MAI MÄGI

passed away peacefully May 18 in Arizona.

Memorial service for her was held on May, 23 at [La Casa De Cristo](#) lutheran church in Scottsdale, AZ.

She was loved and respected by many in the Seattle Eesti community and will be missed.

We extend our sympathy to her family.

ÜRITUSTE KALENDER MAI - JUUNI 2010

Kuupäev Date	Aeg Time	Üritus Event	Koht Venue
Igal pühapäeval	3-5PM 5-7 PM	Segakoori proovid Rahvatantsu Ansambli Tuhandest Tuulest proovid	Seattle'i Rootsi Maja 1920 Dexter Ave. N. Seattle
3-9.juunini		SIFF Sel aastal kavas eesti film : “Disco and the Atomic War”	SIFF Cinema, June 3rd @7PM Egyptian Theatre, June 7th @ 9.30PM Kirkland Performance Center, June 9th @7PM
13. juunil iga kuu teisel pühapäeval	1PM	EELK Jumalateenistus / Church Worship Service. Jumalateenistusel mälestatakse eestlasi, keda saadeti Siberi orjalaagritesse. ‘ Peale Jumalateenistust kohvilaud.	EELK Seattle'i Kogudus 11710 3-rd Ave NE Seattle
26.juunil	2:00PM – 11:00PM	JAANIPÄEV Palume võtta kaasa sööki-jooki potluck lauale. Plaanis on sashlõkki (sish kebab) grillida. Kavas on võrkpall ja sulgpall, ning ilma võimaldades veesport! Võtke kaasa mängu, mida saab üheskoos mängida. Teretulnud on akordionistid ja kitarristid, ning teised muusikud. Tantsumuusikat pakuvad kuulsaks mängitud Eesti plaadid tuntud armsate lugudega!	Lembit & Helju Kosenkranius 3237 E. Lake Sammamish Shorelane SE Sammamish, WA
11.juulil	1PM	Surnuaia püha Jumalateenistus	Washelli Eesti Kalmistul
8.augustil	12.00	Vabaõhu Jumalateenistus abipraost Hendrik Lauri kodus Peale teenistust toimub piknik-potluck	4111 Gull Harbor Road NE Olympia, WA 98506 tel: 360 352 2371

Samal ajal kui Helina üksinda vanni lumes väravapoole sikutas, hakkas Anneli väravat lahti lükkama. See polnud just kerge, kuna värav oli alt jääs ja lumi ka küllaltki kõva. Kui Helina värava juurde jõudis hakkas ka tema jõuliselt aitama ja kahekesi saidki selle lahti. Ja mitte ainult, vaid kohe ühisjõuga lükati see ka hingedelt puruks. Seega värav kukkus lumme maha ja naised selle peale täie hooga.

Ma kujutan ette seda hingelist võitlust, mida Helina pidi üle elama kogu seda ettevõtmise käigus! Nüüdseks oli ta juba kurjakuulutatavalt vait jäänud. Anneli vaid niutsus vabandavalt tasakesi. Taas tuli end üles ajada ja siis see vana värav eest sikutada kõrvale. Lõpuks jõuti õuele. Anneli läks lauda ust avama. Uks lahti ja valgus sisse lülitatud, tuli ta vanni juurde ja hakkas seda lauda poole lohistama. Helina sammus kaasa, kuid enam ei aidanud. Laudas aitas ta Annelil koti põrsastega sulgu tõsta. Anneli avas koti, põrsad hüppasid kotist välja ja pistsid kaugemasse nurka punuma. Anneli teatas, et võiks toast läbi minna ja ennast veidi kohendada. Õnneks oli neil kontserdini aega ja nad vajasisid väga paari minutit enda jaoks. Esikusse jõudes tuli Anneli ema neile vastu ja lülitas tule sisse. Naisi nähes lõi ta kaks kätt kokku ja imestas vaid, et kus mülkas need siis käinud on. Helina vaid torises veidi ja palus vannituppa. Umbes veerand tunni pärast olid naised valmis lahkuma. Nad ei näinudki enam kõige hullemaid välja. Kuid selle ajaga olid nende peened kontssaapad märjaks sulanud ja see polnud hea. Sellest hoolimata ajasid nad saapad jalga ja kohendasid veel korra mantleid ja soengut, ning astusid nooblilt õue, et tuldud teed tagasi auto juurde minna. Värava juures tuli Helinale meelde, et vann oli ununenud lauda juurde ja ta tahtis tagasi sellele järgi minna kuid Anneli soovitas selle homseks või muuks päevaks jätta. Ega siis see vann kuhugi kao. Nii nad sumpasid lumes tagasi autoni. Auto juurde jõudes ohkas Helina kergendusest, sulges pagasiluugi ning istus autosse. Nad hakkasid ilusti kontserdile sõitma. Või siis pigem liuglema jäistel teedel. Kuid kontserdile jõudmine on juba teine lugu.

Seattle Estonian Teated is provided free to members of Seattle Estonian Society and/or Seattle Estonian Ev. Luth. Church members. Subscription fee for others is \$15 per year.

SEATTLE EESTLASTE TEATED

c/o Merit Oviir

23129 84th Ave W,

Edmonds, WA 98026